

Zöld doktor, Márta néni meséje

Márta néni csendes, kedves, nagyon barátságos néni volt egy nagyvárosi panelrengetegben. A szomszédai mindig számíthattak rá, ha elfogyott otthon valami. A fokhagyma, a só, vagy épp a szülinapi tortagyertya. Gyermeki szívesen látogatták, olyankor finomakat főzött, játszott az unokákkal. Férje is halkszavúan élte a nyugdíjasok mindennapjait.

Történt egy változékony, nyári napon, hogy Márta néni nem érezte jól magát. Fájt a térdje, a csípője, a háta, nyomott volt a hangulata, nem tudott aludni. Napok múlva sem szűntek a számára furcsa tünetek. Nem vidámította az unokák jelenléte, kedvenc olvasmánya sem. Nem volt panaszkodós, de barátai látták rajta a változást. Féltették, hogy nagy baja van, próbáltak volna segíteni, de Márta néni nem osztotta meg velük kétségeit, érzéseit. Aztán egy kedves, régi, szülőfalujából való ismerőse megkereste őt! Meglepődött, hogy Márta néni milyen rossz állapotban van. Görbült a háta, nehezen állt fel. Régi kedvessége elveszett a fájdalmak elviselésében.

– Neked Zöld doktorra van szükséged! – javasolta a régi ismerős.

– Dehogy, nem megyek én semmiféle orvoshoz! – hangzott az elutasító válasz.

– Csak nem képzeled, hogy majd ő jön el hozzád? – kíváncsiskodott a vendég. – Na, szépen vagyunk! Jössz te bizony Zöld doktorhoz, a faluba!

Addig-addig beszélt, míg Márta néni megígérte, hogy hétvégén meglátogatja barátnőjét, annak erdő széli házában eltölt pár napot.

Nehezen készülődött, csomagolt pár holmit, de süteményt sütni már nem volt ereje és kedve sem. Így kicsit szégyenkezve érkezett meg, de hamar túlvoltak a kötelező udvariasságokon. S a sütemény sem hiányzott, hisz házigazdája mindenféle finomsággal várta.

– Nézd csak még van pár szem cseresznyénk, a ribizlihez pedig épp jókor érkeztl. Úgy tudom az az egyik kedvenc gyümölcsöd. – mondta vendéglátója.

Márta néni nagyon örült, hogy felelevenítették a régi szép dolgokat. Csodálkozott, hogy milyen zamatos íze van a gyümölcsöknek. Meg is említette, hogy mennyivel finomabbak, mint náluk a városban.

Hát még a többi! – sejtelmeskedett barátnője.-Na gyere, be is mutatlak Zöld doktornak. Kicsit gyalogolnunk kell, de jót fog tenni, tán még a derekad is kiegyenesedik.

Márta néni először hitetlenkedett, legyintett, de ment az erdei úton társa után.

Zöld doktor, úgy tűnt az erdő belsejében lakik, mert egyre csak beljebb bandukoltak.

– Nézd Márta, milyen szép magas ez a bükkfa? Gyere kérlek mondd meg nekem ez milyen kis bogár, te biztos tudod a nevét? Itt egy kis pettyegetett tüdőfű, szedjük belőle.

Lassan bizony jókora távot tettek meg az erdőben. Márta néninek egyre könnyebben ment a hajlgatás a kis élőlényekhez. Egyre egyenesebb derékkal járt a sudár fák között. Ekkor érkeztek egy kis tisztásra, melyre gyermekkorából is emlékezett. Itt letelepedtek és várták Zöld doktort, aki persze nem jött, hiába ücsörögtek ott jó egy órát.

– Hát a te doktorod elfelejtett ma eljönni a rendelésre! – nevetett Márta néni, mert persze már régen rájött, hogy a Zöld doktor nem más, mint maga a természet, az erdő és benne mindenféle jószág, boldogság.

– Bizony nem jön az akárkihez, nekünk kell jönni hozzá! Így maradhatunk egészségesek, így tudjuk vállalni büszkén öregségünket!

Márta néni megköszönte a szép napot barátnőjének, Zöld doktornak a gyógyítást! Megígérte, hogy rendszeresen ellátogat majd hozzá, hogy visszatérjen régi életkedve, ereje. Újra az legyen, aki fiatalon volt. Hisz ez nem kerül semmibe!